

Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački
Uvod i homilija u euharistijskome slavlju
za preminuloga vlč. Ivana Kobeščaka
župna crkva BDM Pomoćnice u Ivancu Bistranskom
Utorak, 14. prosinca 2021., u 17 sati

Dragi biskupe Bože, dragi prezbiteri i đakone; smrću ožalošćena i uskrsnućem obradovana, Kristovom blizinom ohrabrena braćo i sestre!

Kolikogod smrt bila dio naših života, kolikogod o njoj slušali svakoga dana; kolikogod nam djelovala očekivano, ona nas iznenadi i ostavi prazninu, osobito tamo gdje je okružena ljubavlju.

U tome ozračju ljubavi i zahvalnosti Gospodinu za zemaljski dio života preminuloga svećenika, velečasnoga Ivica, u Božjemu smo Duhu okupljeni sa svojim Spasiteljem Isusom Kristom, koji je došao u ljudskome tijelu, da bi njime prošao kroz smrt, da bi po njemu i u njemu smrt pobijedio. Utjelovio se, uskrsnuo i ostao s nama, da bi svojom prisutnošću ispunio svako mjesto na kojemu smrt pokuša iščupati prisutnost ljubavi.

Okupljeni smo tom Prisutnošću, u Božjemu zagrljaju, da bismo jedini drugima omogućili da i u ovim trenucima vidimo Gospodinovo lice i očitujemo sućut onima u čijim je životima prjelazak u vječnost našega subrata ostavio najviše tuge.

Svojim suosjećanjem, kojemu se pridružuje sućut našega nadbiskupa, kardinala Josipa (Bozanića), dolazimo k vama, draga obitelji Kobeščak: draga majko Katica, braćo: Vlado, Perica i Zdenko (s obiteljima) i sva rodbino. U sućuti smo s vama, dragi župljani ove župe, ali mislimo i na vjernike župa u kojima je kao prezbiter vlč. Ivica služio ranije: u Svetomu Ivanu Zelini, u Čučerju, u Lipniku i Ribničkom Kuniću, u zagrebačkome Sopotu, a osobito kao župnik i dekan u ovome Zaprešićkom dekanatu, u Mariji Gorici i ovdje u Ivancu Bistranskom.

U ovakvim slavljima suosjećanje se odnosi posebice na naš prezbiterij Zagrebačke nadbiskupije. Ovdje su prisutna subraća svećenici, počevši od arhiđakona, mons. Ivana (Miklenića), svećenika ovoga dekanata, na čelu s dekanom, prečasnim gospodinom Ivanom Frkonjom, drugim dekanima, župnicima i župnim vikarima. U molitvi su redovnici i redovnice, župni suradnici, prijatelji i poznanici.

Braćo i sestre, vjerujem da mnogima od vas u ovoj župi još odjekuju riječi koje je pri preuzimanju službe župnika krajem kolovoza 2017., s ovoga ambona izgovorio vlč. Ivica: „Vi ste sada moji, a ja sam vaš; tu sam za vas i s vama.“ Tada je pozvao da se molite za sve svećenike i da se molite za njega.

Drago mi je čuti pohvale i osjetiti ljubav župljana prema župniku. A da je bio vaš i vi njegovi svjedoci i ovaj večerašnji ispraćaj. U njemu je puno srca i puno vjere. U tome dvome osjećamo odgovore na pitanja na koja odgovor može dati samo Bog. I on ga je dao u svome Sinu.

Pred njega dolazimo ispovijedajući da je on naš Gospodin, moleći zagovor naše nebeske Majke, Marije Pomoćnice, pouzdajući se u Božje milosrđe, dok s kajanjem priznajemo svoje grijeh.

Homilija

Liturgijska čitanja:
2Kor 4, 13-18; Iv 6, 51-54.57-58

1. U molitvi za pokoj preminuloga velečasnog Ivica u meni su razna sjećanja koja sežu do prvih poznanstava u Sjemeništu na zagrebačkoj Šalati: od sjemenišnih hodnika, crkve i kapela, do gimnazijskih briga, susreta na nogometnim igralištima, šetnjama i pogledima prema starijim sjemeništarcima koje smo promatrali s poštovanjem, vođeni željom da i mi napredujemo.

Dovoljno je reći da su iz toga godišta danas tri biskupa u službi, ovdje prisutan biskup varaždinski, mons. Bože (Radoš), zatim biskup krčki, mons. Ivica (Petanjak) te pomoćni biskup đakovačko-osječki, mons. Ivan (Ćurić).

Molitva seže i dalje od tih izazovnih školskih godina u vremenu komunizma: seže do njegovoga rodnog kraja, misleći na obitelj u tadašnjim okolnostima, a onda zahvati šire: uključenost u život Nadbiskupije, u povijest naše domovine, u naše crkvene službe.

2. Premda ne možemo reći da u našim redovitim prilikama nema pohvala, priznanja, zahvalnosti, u ovakvim oproštajima prepoznamo još više naglasaka i osjećamo potrebu Bogu predati i one trenutke zahvale koje svakodnevica zanemari ili u žurbi pregazi.

Kao što je jedan svećenik svojemu preminulom prijatelju rekao: *Sada ti konačno mogu reći koliko si mi bio drag i koliko si bio velik.* Dok dijelimo život govorimo to na drukčiji način, a kada Gospodin nekoga ponovno pozove k sebi, pokušavamo naći izravnije riječi, iako na kraju sve može sažeti samo molitva.

Iznova to doživljavamo: ni život ni smrt svećenika ne tiču se samo njega, niti samo uskoga kruga rodbine i poznanika, nego zahvaća široko i duboko.

I ne radi se samo o uzvišenosti takozvanih svetih događaja, vezanih uz obrede i slavlja, uz programe i pripreve. U toj širini i dubini nalaze se susreti i razgovori, igra i poslovi, naizgled površni, oni koje jednostavno zovemo životom.

A zašto je tako? Odgovor uvijek valja potražiti u čudesnome susretu koji ostaje lijep, zadivljujuć i neobjašnjiv, u odgovoru na Kristov poziv.

3. Svatko od nas svećenika na osjetio je taj poziv. I budite sigurni da ga nitko do kraja ne zna objasniti, niti razložiti razloge svoga životnoga odgovora po kojima bi druge mogli uvjeriti da je takav odgovor i njima prihvatljiv. Uvijek je posrijedi neki novi susret, s puno neizvjesnosti i s još više sigurnosti.

Slično smijemo reći i za druge vjernike, jer svaki vjernik jest pozvan živjeti kršćanstvo u nekome svom pozivu koji je primio od Gospodina. Zato svećenik nije izdvojen iz života drugih vjernika. Mislim ponajprije na roditelje, djedove i bake, braću i sestre; zatim na svećenike, vjeroučitelje, nastavnike, prijatelje, razne životne pratitelje. Svi su negdje utkani u poziv i odgovor koji je vodio i vlč. Ivicu na putu predanosti Bogu i ljudima.

I velečasni Ivica postao je dijelom iskustava drugih ljudi, kao svećenik, kao odgojitelj, suradnik i prijatelj. Neke je pratio u prvim koracima, neke u djetinjstvu, neke u mladenačkim traženjima, neke u obiteljskim prilikama i neprilikama, neke u staračkim smirajima.

U svemu je čuvao kršćansku blagost, ali i ustrajnost u služenju; zauzet i brižan, redovito s osmijehom.

A konačni razlog je Isus Krist i njegovo kraljevstvo. Bez njega se ne razumije život svećenika niti njegovi plodovi koji su tako vidljivi i u ovome oproštaju.

Konačni razlog je Krist živ u euharistiji – za život svijeta.

4. Kao Crkva večeras svjedočimo život, a ne smrt, pred lijesom u kojemu je raspadljivost ljudskoga tijela mi ispovijedamo neraspadljivost, po riječima sv. Pavla: „... ne malakšemo. Naprotiv, ako se naš izvanji čovjek i raspada, nutarnji se iz dana u dan obnavlja.“ To je čudesna snaga euharistije.

Svećenik koji slijedi Dobroga pastira službenik je 'otajstva neraspadljivosti' koje izvanjski svjedoči i kalež sa stolom na lijesu našega preminulog subrata. U svećeništvu je posebno povezano pomirenje s Gospodinom, darovano i prihvaćeno njegovo milosrđe, da bismo bili dionici gozbe ljubavi, neizrecivoga dara koji ostaje osporavan, kako u Isusovo vrijeme tako i danas.

Tu je točka prihvaćanja ili odbijanja Isusa i kršćanstva: Utjelovljenje koje je u Božjemu planu način pobjede nad grijehom i zlom; spasenje koje je Djelo Duha po Tijelu. Kristov svećenik je ponajprije svećenik u Kristu, u službi njegova Tijela, očitovanje Božje blizine i radosti za onoga tko želi biti hranjen nebeskim kruhom za neraspadljivost.

To zvuči osobito izazovno nad lijesom s raspadljivim tijelom našega subrata, u zajednici vjernika koji su dionici Kristova svećeništva u njegovu djelu koje ne propada, u životu koji Crkva nastavlja živjeti povezana s onima koji su slijedili Gospodina i ne oskudijevaju ni u čemu, jer Bog svaku ljudsku prazninu nastalu zbog 'iščupanosti ljubavi' preobražava u puninu usađenosti u vječnost.

Amen.